

**LA INDEPENDÈNCIA ÉS L'ÚNICA VIA
PER SUPERAR EL NACIONALISME,
L'AGRESSOR I L'AGREDIT**

Carles Camps
Mundó

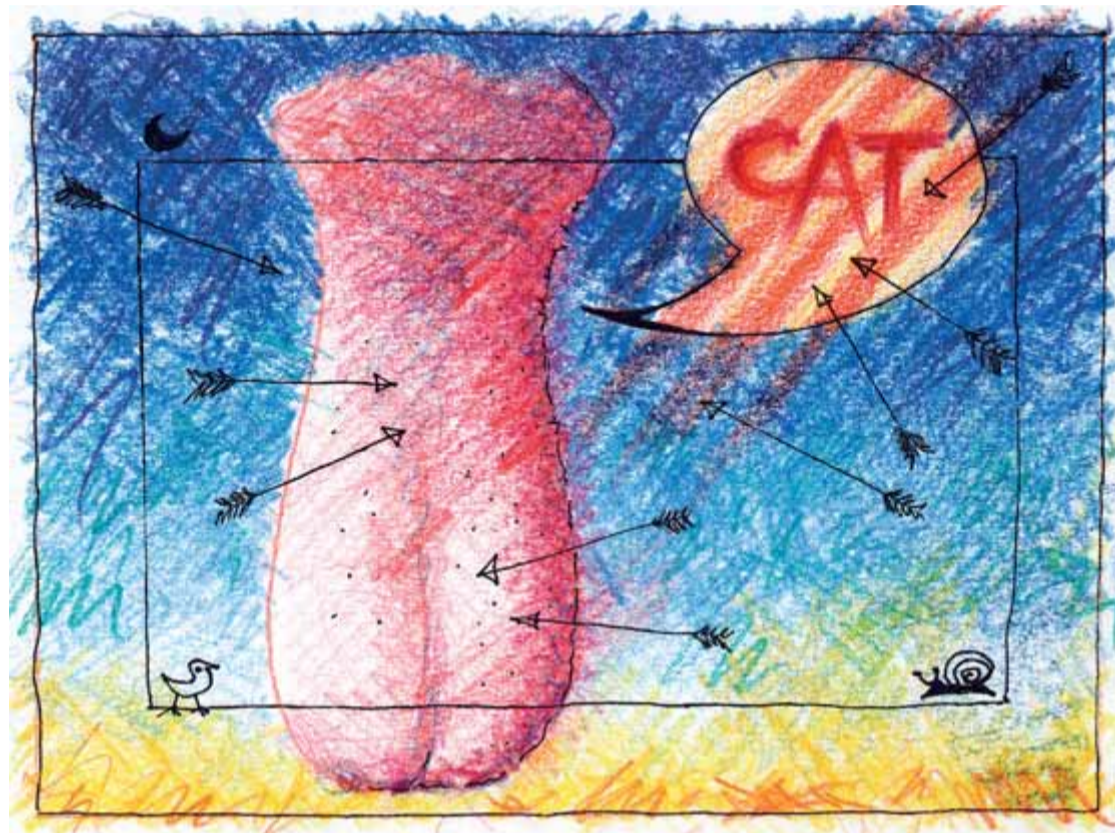

Poeta i lingüista

L'odi lingüístic

Fa uns anys va ser l'en(castella)ment dels populars al País Valencià contra la llengua catalana, amb els intents fins i tot de desfigurar-ne la morfologia i canviar-ne les normes per dir que valencià i català eren dues llengües diferents, tot i que s'haurien posat les mans al cap si al govern d'Andalusia se li hagués acudit accentuar el dialectalisme i afirmar que l'andalús era una llengua diferent del castellà. Fa uns mesos, des que han reconquistat el govern balear, sant tornem-hi amb l'obsessió anticatalana culminada amb el decret que estableix dues vies socialment divisionistes d'ensenyament: la catalana i la castellana. Ara, la liquidació del nom de "català" a la Franja de Ponent per part del govern del PP aragonès, per dir-ne "aragonès oriental"; això sí, del castellà de Saragossa o de Terol no en diu pas res de dir-ne aragonès central o del sud. I tot això paral·lelament a l'intent de dinamitar la immersió lingüística a Catalunya per terra, mar i aire, i amb quintacolumna inclosa, amb l'aberració històrica que el castellà és llengua tan pròpia de Catalunya com el castellà.

VOLER ESBORRAR EL QUE SIGUI o qui sigui esborrant-ne el nom o alterant-ne els fets, això sí que en té, de nom: feixisme. Ho han fet totes les dictadures. Després de totes les coses que s'han viscut a Europa al llarg del segle XX, no es pot fer veure que no

JOAN OLLER

sabem com s'atia irresponsablement l'odi a les minories, siguin quines en siguin les raons: racials, lingüístiques, religioses, ideològiques, sempre, és clar, amb un rerefons de caràcter

econòmic opressiu que s'amaga als ciutadans del carrer, als quals s'inocula el verí contra la diferència per afeblir-los el cervell i fer que no puguin sentir solidaritat de classe, en

defensa dels seus propis i raonables interessos, amb aquells que odien irracionalment.

EL GRAN PARTIT DE LA DRETA espanyola –però no pas tots els de la dreta europea– té aquest maleït ADN, que se'n diu ara: el de l'atac a l'altre, com més dèbil millor, per tancar files i no haver-se de preocupar de res més que del subministrament de l'odi, en comptes de donar explicacions de les seves polítiques. Tant se val que s'agiti no-

Voler esborrar el que sigui o qui sigui esborrant-ne el nom o alterant-ne els fets, això sí que en té, de nom: feixisme. Ho han fet totes les dictadures.

més l'odi lingüístic. El perill és el mateix, perquè en qualsevol moment de desestabilització política i econòmica es pot passar fàcilment a la "nit dels vidres trencats". Només cal veure les coses que s'arriben a dir dels catalans en qualsevol televisió de la capital madrilenya, sense que el govern d'Espanya les denunciï en defensa d'una part de la ciutadania. Una filiació, doncs, la de la dreta, potencialment genocida.

FA UNS ANYS EM VAN PREGUNTAR que si jo era nacionalista. Vaig respondre que per mi el nacionalisme va aliar a tants drames –només cal veure el cas espanyol– que la paraula en si ja em feia més por que una pedregada: fos del caràcter que fos, oprimint o opressor. I hi afegia que en les relacions polítiques i socials els sentiments són mals consellers, perquè posen, en definitiva, la sentimentalitat per la pàtria per sobre dels interessos dels patriats. De totes maneres, vaig dir al meu interlocutor que el que m'havia quedat molt clar al llarg de tots aquests anys de semidemocràtica esperança és que en català, amb tots els drets inherents a qualsevol llengua normalitzada, no es podia ser espanyol. Ens rebutjaven, com ara mateix estem vivint. Vaig concloure, doncs, que només podia desitjar, pel que fa al conflicte Catalunya-Espanya, la independència com a superadora del nacionalisme, l'agressor i l'agredit.

LA LLÀSTIMA ÉS que els partits i grups que es reclamen sobiranes o independentistes no tinguin, d'ençà de la mort del dictador, gaire credibilitat, i encara menys el pes polític necessari per obtenir-la. Ni els ciutadans, el coratge.

Digues-li mixo, que és gat (rescat)

Enric Serra
Periodista

Quan una administració no es veu amb cor de sostenir la seva hisenda pública mitjançant els recursos propis i el crèdit d'entitats financeres, es pot ben dir que està en fallida. I quan aquesta situació la porta a demanar diners i ajut –sisplau per força– a administracions de rang su-

perior s'està comproment amb un procés que no es pot dir d'altra manera que rescat. Amb quines altres paraules es podria qualificar haver de sotmetre la sobirania pròpia a pautes d'actuació que es basen en criteris polítics dictats des d'institucions i centres financers externs?

El govern espanyol, però, té a la mà cartes que li permeten disfressar l'opració, com el fet de modu-

lar l'ajut a terminis i poder negar així l'existència d'una intervenció plena, almenys fins que la pressió financera li ho permeti. Una altra carta, la principal, és l'estructuració de l'estat en autonomies, una constitució política que permet al PP descarregar en les administracions territorials la responsabilitat de la situació de fallida, com si aquest model fos aliè a l'Estat mateix, a la seva política

fiscal i als seus dispendis superflus. Un cop jugades aquestes cartes, el govern del Partit Popular té la partida de cara per fer valer el paper de l'Estat com a interlocutor únic davant els prestadors europeus: si les autonomies volen participar de l'auxili financer, s'hauran de sotmetre al seu torn a unes altres pautes també basades en criteris polítics dictats des de Madrid.

En aquest context, el

govern català fa malabarismes de mal equilibrar: d'una banda estudia acollir-se al fons de liquiditat per a les autonomies perquè a la caixa només hi ha teranyines, i de l'altra impulsa un acord parlamentari ampli per poder portar el pacte fiscal a Madrid. És perfectament comprensible la urgència de la tresoreria, però cal preguntar-los si són conscients que, acceptant d'entrar a l'escenari cons-

truit pel PP, les condicions del rescat –que es veu que no és rescat, tampoc, sinó ICO4– ens ficaran la guilla al nostre galliner. Quins ous ens penssem que anirem a vendre, llavors? Si les opcions són no tenir diners o tenir-los condicionats a un règim de constrenyiment polític i social que ens mantingui ofegats, no serem capaços d'anticipar-los si són conscients que, acceptant d'engagar a dida tant de corsari?